

Lederen af Bedriften snart kan komme hjem. Nu er jeg paa det rene med, at det gaar ikke saa let at sende hjem af Sikringsstyrken under de nuværende Forhold, som maa-ske mange i Befolkningen tror. Der er mange Forhold, der skal overvejes og tages med i Betragtning. Men jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Forsvarsminister, saa snart Tiden skønnes at være inde dertil, vil hjemsende en større eller mindre Del af Sikringsstyrken.

Den Situation, hvori vi befinder os, har nødvendiggjort et ret omfattende Lovgivningsarbejde, ligesom det er blevet nødvendigt at udstede Forbud i flere Retninger. Der er et Forbud, jeg gerne vil omtale. Det er Forbudet mod Udførsel af Heste indtil 4 Aars Alderen. Dette Forbud anser jeg for at være for vidtrækkende. Saaledes som Hestehandelen har udviklet sig herhjemme i den senere Tid — hvilket jeg dog ikke skal komme nærmere ind paa —, var et Forbud mod Udførsel af Føl og Plage blevet absolut nødvendigt, men jeg er helt og fuldt enig med det ærede Medlem fra Skive (Hans Nielsen) i, at Forbudet kun burde gælde for Heste, indtil det første Tandskifte var sket, altsaa i 3 Aars Alderen, og kunde den Forandring foretages i det udstedte Forbud, vilde det blive mødt med almindelig Tilfredshed i Befolkningen. Jeg har lagt Mærke til, at det i Bladene i de sidste Dage antydes, at et almindeligt Forbud mod Udførsel af Heste mulig er nærførestaaende; det vil jeg ikke haabe er Tilfældet, thi Forholdene i Landet med Hensyn til vor Hestebestand nødvendiggør det absolut ikke. Landmændene skal nok vide at beholde den fornødne Arbejdskraft, saa forstaaende er de heldigvis. Nu ser jeg ogsaa, at Foreningen af jydsk Landbo-foreninger og De samvirkende jydsk Hestevælsforeninger er fremkommet med Udtalelser mod et saadant almindeligt Hesteforbud, og jeg vil haabe, at Forholdene maa vedblive at være saadanne, at et Forbud kan undgaas.

Spørgsmaalet, om vi har tilstrækkeligt Brødkorn i Landet, har jo været stærkt fremme fra flere Sider. Der har endvidere været talt meget imod den høje Pris, Brødkorn, navnlig Rug, nu noteres til, en Pris, der er saa høj, at vi ikke før har kendt en saa høj Pris her i Landet. Det maa indrømmes, at det under de nuværende ekstraordinære Forhold er af stor Betydning, at vi er sikre paa at have tilstrækkeligt Brødkorn til næste Høst, og at vi kan holde det i en saadan Pris, at Brødet ikke fordyres i nogen nævneværdig Grad. Den stærke

Stigning i Prisen paa Rug maa, synes jeg, føre til, at vi kommer ind paa at fastsætte en Maksimalpris paa Brødkorn og endvidere foretage en Opgørelse af det Kvantum Hvede og Rug, vi har her i Landet. Jeg vil meget opfordre den højtærede Indenrigsminister til at have sin Opmærksomhed henvendt paa det Forhold. Skulde det vise sig, at vi har for lidt Brødkorn her i Landet til næste Høst, kommer Vanskeligheden ved at faa en Maksimalpris fastsat saa lav, som ønskeligt er, thi deri har det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) Ret, at det først og fremmest gælder om, at vi har tilstrækkeligt Brødkorn, men vi maa ogsaa med alle de Midler, der staar til vor Raadighed, søge at forhindre en saadan Fordyrelse af Brødet, som nu er indtraadt. Naar det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) udtalte, at det danske Landbrug, baade de smaa og store Landmænd, ikke er interesseret i en høj Kornpris, tror jeg, det kun delvis forholder sig rigtigt. De mindre Landmænd, Gaardmænd og Husmænd, er absolut ikke interesserede i høje Kornpriser, thi med det store Kvæghold skal hele vor Avling, ja langt mere, omsættes i forædlede Produkter, saa Kornsalg spiller saa uhyre ringe en Rolle for Gaardmænd og Husmænd. Derimod er Forholdet et helt andet for de store Gaarde, thi for disse har Kornsalg en meget stor Betydning, og for dem betyder de nuværende høje Priser en overordentlig stor Merindtægt over det almindelige, derom er der ingen Tvivl. Disse har en forholdsvis langt mindre Besætning end de smaa Landbrug, ganske enkelte har slet ingen Besætning. I den Vinter, der nu staar for Døren, er det at befrygte, at Arbejdsløshed og dermed Nød vil tage et Omfang som ingen Sinde før, og derfor maa vi søge at holde Brødkorn nede i en Pris, saa at Brødet ikke fordyres i væsentlig Grad.

Der er en anden Sag, som jeg ogsaa gerne vil omtale. Naar Formue- og Indtægtsskatten er indgaaet i Statskassen med større Beløb end ventet, tror jeg, vi skal være noget varsomme med at slaa fast, at saa maa Formuen og Indtægten her i Landet være steget i samme Forhold. Jeg tror desværre ikke, det er Tilfældet, navnlig ikke for Landbrugets Vedkommende, saa vidt mit Kendskab til Landbrugsforhold strækker. Jeg tror, at den større Formue- og Indtægtsskat skyldes en anden Grund. I Samlingen 1911—12 blev der baade i Folketinget og i Landstinget rejst en ret stærk Kritik gaende ud paa, at navnlig Landmændene svarede for lidt i Skat. Jeg mener for øvrigt, at den Kritik var uberettiget, navnlig fordi